

رادیکالیسم صهیونیسم و آتش سوزی مسجدالاقصی

۲۲ مهر ۱۴۰۴ ساعت ۲۰:۰۸

در هنگام وقوع حادثه حضرت امام در نجف اشرف ساکن بودند. در همین ارتباط روزنامه‌ی جمهوری‌یه بغداد واکنش امام به این حادثه را منعکس کرد: « حضرت آیت‌الله خمینی، از همه‌ی مسلمانان خواستند که صفوف خود را در برابر دشمنان متحد سازند. ایشان در ادامه تاکید کردند که کنفرانس اسلامی که در رباط منعقد گردید منشأ خدمتی به سود مسلمانان نشد، بلکه به دشمنان اسلام کمک کرد...»

رژیم اشغالگر قدس از زمان تاسیسش تا به امروز دست به جنایت‌های مختلفی زده است. جنایت‌هایی که هر کدام به نوبه‌ی خود در تاریخ بی‌نظیر است و بشر کمتر چنین حوادثی را به چشم دیده است. مواردی که می‌توان در مورد آن صحبت کرد بسیار زیاد هستند و نیاز به فرصتی طولانی دارد. با این حال، آتش سوزی مسجدالاقصی به دست صهیونیست‌ها یکی از مواردی است که شاید کمتر در مورد آن صحبت شده است. بر این اساس، تلاش خواهیم کرد در سطور زیر به این حادثه پرداخته و جزئیات آن را با دقت بیشتری مورد بررسی قرار دهیم.

حادثه‌ی آتش سوزی مسجدالاقصی

روز سی‌مرداد ماه ۱۳۴۸ش بود که بخشی از مسجدالاقصی در فلسطین اشغالی به وسیله‌ی افراد متعصب صهیونیست به آتش کشیده شد و خسارات قابل توجهی به آن وارد آمد. اسرائیل این حادثه را که خشم افکار عمومی در سراسر دنیا و انزجار شدید مسلمانان را در پی داشت به یک جهانگرد یهودی استرالیایی نسبت داد و آن را مقصر دانست. در واقع، دنیس مایکل روهان که یک گردشگر استرالیایی بود عامل این جنایت معرفی شد و صهیونیست‌ها وی را عامل به آتش کشیدن مسجدالاقصی معرفی کردند. او به صورت کاملاً نمایشی و ساختگی محاکمه شد و در پی آن منابع خبری اسرائیل اظهار کردند که چون وی دچار بیماری روانی بوده و در زمان این حادثه تعادل روانی لازم را نداشته آزاد شده است. [۱]

جنگ شش روزه

البته حادثه‌ی آتش سوزی پیشینه و گذشته داشت و یک شبه رخ نداد. در واقع، یک سال پیش از این حادثه، تصرف بخش شرقی بیت‌المقدس توسط نیروهای اسرائیلی در جریان جنگ ۶ روزه خرداد سال ۱۳۴۶ش انجام گرفت. در جریان همین نبرد شش روزه بود که اسرائیل به مسجدالاقصی حمله کرد و جنگنده‌های آن خسارت سنگینی به دروازه‌ی مرکزی مسجد و مناره‌های آن وارد کردند. این مسئله خشم و انزجار مسلمانان را برانگیخت و موجی از واکنش کشورهای اسلامی را به همراه داشت. [۲]

در آن مقطع زمانی گلدامیر عضو حزب کار اسرائیل به تازگی در پی مرگ لوی اشکول قدرت را به دست گرفته و نخست وزیر اسرائیل شده بود. گلدامیر از جمله سیاستمدارانی بود که تاکید داشت برای یافتن آنچه بناهای مقدس یهودیان همچون معبد سلیمان نام دارد باید اقدام کرد. از اسفند سال ۱۳۴۶ش بود که صهیونیست‌ها به وسیله‌ی گروه‌های باستان شناسی و به بهانه‌ی کشف آثار باستانی به خصوص معبد سلیمان در زیر و اطراف مسجدالاقصی دست به حفاری زدند. در خود محیط حرم نیز حفاریهایی انجام شد و تونل‌هایی احداث شد. هدف نهایی از این دست اقدامات، تخریب تدریجی مسجد که نماد پیوند مسلمان فلسطینی و سپس احداث دوباره‌ی معبد یهود بود. [۳]

در کنار این، دولت اسرائیل از نخستین روزهای اشغال بیت المقدس اقدامات زیادی برای زدودن آثار و ابنیه‌ی اسلامی این شهر به عمل آورد و تلاش کرد تا آنجا که می‌تواند در مسیر زندگی مسلمانان خلل ایجاد کند. به عنوان مثال، می‌توان به بستن بانک‌های عربی، تخریب خانه‌ها و مساجد مسلمانان، گسترش شهرک‌های یهودی‌نشین، جمع کردن پول رایج عربی و ترویج پول اسرائیلی، اجبار اعراب به عوض کردن شناسنامه‌ی عربی و گرفتن شناسنامه‌ی اسرائیلی به جای آن اشاره کرد. [۴]

اما آنچه به صراحت می‌توان گفت این است که حادثه‌ی به آتش کشیدن مسجدالاقصی نیز از دیگر اقداماتی بود که هدف نابودی کامل مسجد بود. در حادثه‌ی مسجدالاقصی دست کم ۲۰۰ متر مربع از سقف مسجد به طور کامل ویران شد، گنبد مسجد در چند نقطه آتش گرفت و سوخت و یک منبر قدیمی که سبقه‌ی آن بیش از ۸۰۰ سال بود طعمه‌ی حریق شد و به طور کامل از بین رفت. این جنایت که با خشم مسلمانان همراه شد موجب شد تا بسیاری از مجلات و نشریات کشورهای عربی و اسلامی از لزوم واکنش و عکس‌العمل در برابر صهیونیست‌ها صحبت به میان آورند. این بزرگترین جنایتی بود که صهیونیست‌ها علیه مسجدالاقصی در طول ده ماهی که بخش شرقی بیت المقدس را تصرف کرده بودند انجام دادند. [۵]

همین حادثه بود که باعث شد سازمان کنفرانس اسلامی در مهر سال ۱۳۴۸ش تاسیس شود. در واقع، سازمان یک ماه بعد از این حادثه بود که در اجلاسی با شرکت سران کشورهای اسلامی در پایتخت مراکش یعنی شهر رباط موجودیت پیدا کرد. مسلمانان تشکیل این سازمان را مرهمی بر زخم‌های ناشی از آتش‌سوزی مسجدالاقصی تلقی کردند هر چند رهبران آن را افرادی همچون محمدرضا شاه و ملک فیصل پادشاه عربستان تشکیل می‌دادند. [۶]

واکنش ایران به این آتش سوزی

در مورد واکنش ایران به این اقدام باید گفت که دو نگاه وجود داشت. یک نگاه رسمی کشور که توسط محمدرضا شاه در جلسه‌ی سران کشورهای اسلامی مطرح شد و آتش گرفتن مسجدالاقصی به عنوان یک مکان مقدس محلی از اعراب نداشت. دیگری واکنش رهبران مذهبی و در راس آن امام خمینی بود که به شدت در برابر این حادثه عکس‌العمل نشان داد. در هنگام وقوع حادثه حضرت امام در نجف اشرف ساکن بودند. در همین ارتباط روزنامه‌ی جمهوری‌یه بغداد واکنش امام به این حادثه را منعکس کرد: «حضرت آیت‌الله خمینی، از همه‌ی مسلمانان خواستند که صفوف خود را در برابر دشمنان متحد سازند. ایشان در ادامه تاکید کردند که کنفرانس اسلامی که در رباط منعقد گردید منشأ خدمتی به سود مسلمانان نشد، بلکه به دشمنان اسلام کمک کرد زیرا بعضی از شرکت کنندگان در این کنفرانس نیت صادقانه نداشتند و به علاوه تناقضاتی میان شرکت کنندگان در این کنفرانس وجود داشت. امام در نهایت فرمودند تا زمانی که فلسطین اشغال شده آزاد نشده است مسلمانان مسجدالاقصی را نباید تجدید بنا کنند. بگذارند جنایت صهیونیسم در برابر چشمان مسلمانان مجسم باشد و مایه‌ی حرکتی برای آزادی فلسطین

[۱] فروغ مسجد ، مجموعه سخنرانی‌ها و مقالات برگزیده دومین همایش هفته جهانی مساجد، قم، موسسه فرهنگی ثقلین، ۱۳۸۴، ص ۲۶۷.

[۲] سقوط: مجموعه مقالات نخستین همایش بررسی علل فروپاشی سلطنت پهلوی، تهران، موسسه مطالعات و پژوهش‌های سیاسی ، ۱۳۸۴، صص ۴۳۲-۴۳۳.

[۳] معبد هیکل در خیال، تخریب مسجد الاقصی در واقعیت،

<https://www.hamshahrionline.ir/news/۹۳۹۲۷۶>

[۴] همان

[۵] سید حمید روحانی، نهضت امام خمینی، موسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی، ۱۳۸۷، ج ۱، ص ۴۴۵

[۶] همان، ص ۴۵۶.

[۷] همان، ص ۴۵۹.

آدرس مطلب :

<https://www.cafetarikh.com/news/۵۰۲۱۳/رادیكاليسم-صهيونيسم-مسجد-سوزي-آتش-صهيونيسم-راديكاليسم/۵۰۲۱۳>